

TANKAR OM ALLMÄNNA POSTVERKET

Post bärs ut till mig ur det längesen främfarna
Brev till det kommande når mig ur det förflutna
Hur länge har inte detta varit på väg?
Och detta?
Och återigen detta?

Detta brev har ett underligt frimärke,
liknar en blodfläck som bleknat till saffran
Det är ett märke jag aldrig har sett, och som inte heller
avsändaren kan ha sett — för då var det inte bleknat...
Detta brev har en främmande stämpel, den kallar sig
Konungarnas Konungs

ett posthus, om det funnits, i ruiner,
och detta har ett sigill, mig främmande:
Mellan två träd ser man där en symbol av ett altare
och klädd i flera kjortlar i klockform, olika långa, en kvinna
som kanske skall föreställa prästinna
Detta brev har till avsändare: »... en vars bröst är violer
vars huvud är gyllne, med krans kring håren»
och adressaten är: »... en som vet att skicka sig och att från
anklarna lyfta fällen

när hon stilla sätter sig ner i kretsen av lärjungar»
Detta, med samma stil, är från någon som störtade sig från
en klippa
men det är rivet itu, och bitarna passar inte. Hur skall det
lämnas?

Detta brev är skrivet på ett så underligt papper,
det är som hade det lutrats till fnöske i sanden
där postbudet stupade. Var är hans ben? Man finner dem
inte,
men brevet finns kvar, åtminstone fibrerna av det.
Jag har befordrat det vidare, senast i går har jag gjort det
trots att avsändaren är försvunnen och mottagaren inte är
född.

Sådana brev som dessa är tummade av många händer
fingeravtryck bredvid fingeravtryck.
Man ser hur de vridits och vänts av folk som kommit från
åkern

eller ur smedjan eller ur köket eller från boden
för att lämnas till någon som troddes veta bättre besked,
och i sin tur
trodde sig veta någon som visste besked, som i sin tur —
Mellan breven och dem var födelse, död, eld, mord och sju
magra år

och sju feta år och sju gånger sju normala år.
Det hets ju: Man bör inte öppna andras brev, det är ofint.
Om dessa gäller: Man kan inte öppna dem, om man så ville
men ändå — de finns, man har dem i handen, man väger
dem

och det som står i dem rör sig om helt andra saker, om ock-
så de låg dig om hjärtat
därför att avsändaren var en total främling, som stod dig
nära.

Detsamma kan sägas om adressaten. Han känner inte sig
själv.

Gunnar Ekblom